

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
 In de zaak ~~XXXXXXXXXX~~

Rep. nr. 2010/

Toegelaten tot het voordeel van de kosteloze rechtspleging bij
 beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste
 Aanleg te Brugge d.d. 4 februari 2010

eiser, hebbende als

tegen:

DE BELGISCHE STAAT, FEDERALE OVERHEIDSDIENST
 JUSTITIE, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,
 met kabinet te 1000 Brussel, Waterloolaan 115

verweerder, hebbende als

VRIJGESTELD VAN HET GRIFFIERRECHT
 Afschrift ter kennisgebracht in uitvoering van
 art. 197, § 1, 1°

I. Rechtspleging:

De zaak werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en ingeschreven op 9 februari 2010 op de rol van de zaken in kort geding.

De partijen zijn verschenen op de openbare terechtzitting van woensdag 3 maart 2010, alwaar zij werden gehoord in hun middelen en conclusies.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de aangewende stukken van de beide partijen.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden gedurende de gehele rechtspleging in acht genomen.

II. Ten gronde:

A. De vorderingen

Eiser vordert:

- de huidige vordering ontvankelijk, toelaatbaar en ontvankelijk te verklaren;
- maatregel: te zeggen voor recht dat eiser niet naar Nederland mag worden overgebracht in afwachting van een op tegenspraak te voeren administratieve procedure waarbij de meest elementaire rechten van betrokkene worden nagekomen;
- verder te zeggen voor recht dat vooreerst betreffende de persoon van eiser een procedure inzake uitlevering dient te worden gevoerd vooraleer deze uit het land mag worden gezet;
- verder te zeggen voor recht dat vervolgens een procedure op tegenspraak dient te worden gevoerd betreffende het overbrengen van eiser naar de gevangenis in Tilburg Nederland teneinde aldaar zijn straf uit te zitten;
- in zoverre betrokkene reeds overgebracht werd, verwerende partij te veroordelen om eiser per kerende terug te brengen naar het Penitentiair Complex te Brugge, dit alles onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 5.000 euro per dag, te rekenen vanaf de dag volgende op de betekende beslissing, met een maximum van 200.000 euro;
- uitgifte beschikking: ex artikel 1039 Ger.W. de tussen te komen beschikking uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad niettegenstaande verzet of hoger beroep, zonder borgtocht, niettegenstaande elk verhaal en zonder kantonnement;
- voor zover de griffie onbemand is, en eiser niet de doelmatige tenuitvoerlegging van de huidige beschikking kan verkrijgen omdat hij ter griffie geen grosse van de minuut kan opvragen, in acht genomen de voorhanden zijnde uiterste noodzakelijkheid de uitvoering op de minuut te horen bevelen van de tussen de komen beschikking;
- kosten: kosten als naar recht;
- rechtsplegingsvergoeding: voorlopig begroot op de (basis)rechtsplegingsvergoeding (van toepassing voor de geschillen die betrekking hebben op niet in geld waardeerbare vergoedingen).

Verwerende partij besluit als volgt:

- zich zonder rechtsmacht te verklaren ten aanzien van de vordering, of minstens deze vordering niet toelaatbaar dan wel ongegrond te verklaren;
- eiser te verwijzen in de kosten van het geding, daarin begrepen de (minimum)rechtsplegingsvergoeding ad. 75 euro.

B. Relevante feiten

Eiser is definitief veroordeeld. Hij is van zijn vrijheid beroofd sinds 22 december 2008, met een strafonderbreking van 5 januari 2009 tot en met 13 februari 2009. De aan eiser opgelegde vrijheidsstraf(fen) blijken ten einde te komen op 24 mei 2012. Zijn laatste veroordeling dateert van 10 juli 2006. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 29 december 2008 werd zijn verzet tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 10 juli 2006, waarbij hij o.m. werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 10 maanden, onontvankelijk verklaard.

Eiser heeft de Belgische nationaliteit en hij is volgens de termen van de inleidende dagvaarding en zijn conclusies gedomicilieerd in Knokke-Heist. Volgens de 'opsluitingsfiche' van eiser blijkt evenwel dat hij ingeschreven staat op het adres van het penitentiair complex te Brugge (stuk 9 verwerende partij).

Eiser verbleef tot en met 3 februari 2010, de dag waarop verwerende partij aan eiser de beslissing van zijn overplaatsing naar de penitentiaire inrichting te Tilburg (Nederland) heeft meegedeeld (hierna: 'de beslissing' of 'de maatregel') in de penitentiaire inrichting te Brugge (België). Eiser was in het penitentiair centrum te Brugge onderworpen aan "het gewoon regime".

Eiser werd overgeplaatst van de penitentiaire inrichting te Brugge op 4 februari 2010 om 09.18 uur naar de strafinrichting te Wortel (België), zonder precisering wanneer eiser exact werd getransfereerd naar de penitentiaire inrichting te Tilburg (Nederland).

De inleidende dagvaarding d.d. 5 februari 2010 ontmoet daarbij het al of niet aflopend karakter van de overplaatsing in al zijn aspecten, in de gestelde vorderingen.

Ook in zijn conclusies van 22 februari 2009 blijft eiser onduidelijk, in functie van zijn gestelde vorderingen, of hij nu al dan niet werd overgeplaatst naar Tilburg.

Partijen betwisten niet dat eiser zich op het tijdstip van de behandeling van de zaak en bij het sluiten van de debatten in de penitentiaire inrichting te Tilburg bevond.

Het penitentiair complex te Brugge is een gevangenis waarin ondermeer definitief veroordeelde personen (mannen) voor meer dan 3 jaar (maar tot maximum 5 jaar) verblijven.

In de penitentiaire inrichting te Tilburg worden ondermeer gehuisvest :

- de gedetineerden met gevangenisstraffen tot en met drie jaar, die 'zich op het ogenblik van het classificatievoorstel op minstens drie maanden voor hun datum toelaatbaarheid voorlopige invrijheidsstelling bevinden én die geen onmiddellijk perspectief hebben op penitentiair verlof'
- de gedetineerden met gevangenisstraffen boven de drie jaar, die 'geen onmiddellijk perspectief hebben (dit is tenminste niet binnen de vijf maanden vanaf het classificatievoorstel) op strafuitvoeringsmodaliteiten en of verschijning voor de strafuitvoeringsrechtbank' (zie o.m. stuk 11 verwerende partij).

Eiser blijkt voor het eerst vanaf 16 februari 2012 toegelaten te kunnen worden voor de behandeling van een verzoek tot eventuele voorwaardelijke invrijheidstelling.

Verder blijkt volgens de 'opsluitingsfiche' van eiser dat hij toegelaten kan worden tot penitentiair verlof vanaf 16 februari 2010 (stuk 9 verwerende partij).

Verwerende partij houdt voor dat de overplaatsing van eiser gesteund is op het (bilateraal) "Verdrag over terbeschikkingstelling van een penitentiaire inrichting in Nederland ten behoeve van de tenuitvoerlegging van bij Belgische veroordelingen opgelegde vrijheidsstraffen" (hierna genoemd "het Verdrag") dat op 31 oktober 2009 te Tilburg werd gesloten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België.

Dit verdrag werd aan Belgische zijde goedgekeurd bij wet van 30 december 2009 (B.S., 1 februari 2010) en aan Nederlandse zijde bij wet van 21 januari 2010 (*Staatsblad* 22 januari 2010).

Dit verdrag treedt in werking 'op de dag volgend op de datum waarop de Verdragsluitende partijen elkaar schriftelijk hebben meegedeeld dat aan de constitutionele vereisten hiervoor is voldaan' (zie art. 33.1 van het Verdrag).

De onderscheiden wetten treden in werking 'met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad' (volgens de Nederlandse wet van 21 januari 2010) en, naar Belgisch recht (volgens de bewoordingen van het Verdrag en de inwerkingtreding ervan) op 1 februari 2010 (volgens art. 190 van de Grondwet samen gelezen met art. 77, 5° en art. 34 van de Grondwet).

De penitentiaire inrichting van Tilburg fungeert, op basis van het Verdrag naar Belgisch recht, als een afdeling van de strafinrichting te Wortel.

Een gedetineerde in de penitentiaire inrichting van Tilburg wordt geacht gedetineerd te zijn in het gerechtelijk arrondissement Turnhout.

Op 11 december 2009 richt de directeur generaal van het Directoraat-generaal EPI, Penitentiaire inrichtingen een (algemeen) schrijven aan de directeurs van de Belgische gevangenen over de "classificatie van veroordeelden in de P.I. te Tilburg".

Daarbij worden in functie van het Verdrag (dat op dit tijdstip behandeld werd door het (Belgische) Parlement) een aantal 'classificatie-regels' bepaald (of 'toegelicht') 'met het oog op het onderzoek van de dossiers van personen (veroordeelden) die mogelijk in aanmerking komen voor classificatie Tilburg'.

Op basis van het advies van de directies van de penitentiaire inrichtingen aan de Directie detentiebeheer van verwerende partij zal deze laatste beslissen over 'de classificatie Tilburg' en deze beslissing 'meedelen aan de penitentiaire inrichting en aan de Centrale Garage'.

Dit schrijven van 11 december 2009 is volgens de verwerende partij een "niet bindende nota", die "met het oog op een goed bestuur", "de informele niet bindende criteria die gelden voor de overplaatsingen binnen België, verder concretiseert voor de overplaatsingen naar Tilburg" (zie ondermeer p. 8 van de besluiten van de verwerende partij van 18 februari 2010).

Deze 'nota' (van 11 december 2009) omvat een rubriek (A) met positieve classificatie-regels en een rubriek (B) met criteria die eventueel tot een uitsluiting aanleiding kunnen geven.

Op grond van rubriek (A) komen de gedetineerden in aanmerking die:

- een vrijheidsstraf ondergaan van meer dan één jaar;
- niet de Nederlandse nationaliteit hebben en/ of geen 'ingezetenen' zijn van Nederland;
- in België geen voorwerp zijn van een aanhoudingsbevel en evenmin gesignaleerd staan voor strafrechtelijke doeleinden;
- (a) voor de gedetineerden met gevangenisstraffen tot en met drie jaar, die zich op het ogenblik van het classificatievoorstel op minstens drie maanden voor hun datum "toelaatbaarheid voorlopige invrijheidsstelling" bevinden en die geen onmiddellijk perspectief hebben op penitentiair verlof en
- (b) voor de gedetineerden met gevangenisstraffen boven de drie jaar, die geen onmiddellijk perspectief hebben (dit is tenminste niet binnen de vijf maanden vanaf het classificatievoorstel) op enige strafuitvoeringsmodaliteiten of verschijning voor de strafuitvoeringsrechtbank, of waarvan bekend is dat zij in het kader van een hangende zaak zullen gedagvaard worden.

Op grond van rubriek (B) kunnen gedetineerden worden uitgesloten wegens:

- een problematisch detentietraject;
- het niet geschikt zijn voor verblijf in een gemeenschapsregime overdag;
- de noodzaak, volgens de lokale medische dienst, voor een regelmatig onderzoek of verblijf in een ziekenhuis of een penitentiair medisch centrum;
- een manifest vlucht-risico waarbij de ontvluchting een ernstig maatschappelijk risico met zich kan meebrengen;
- familiale tegen-indicaties;
- een betrokkenheid in een lopend programma van vorming, begeleiding of therapie, van essentieel belang ter voorbereiding van de reclassering en dat niet kan worden voortgezet in de P.I. van Tilburg;
- 'andere gegronde bezwaren vanwege de betrokkene'.

Eiser houdt voor dat hij "in het verleden werd veroordeeld tot een gevangenisstraf in Nederland, die hij nog niet heeft ondergaan". Deze bewering van eiser wordt betwist door de verwerende partij, op de wijze zoals hierna verder uiteengezet.

Andere relevante feiten worden hierna eventueel verder ontmoet.

C. Beoordeling

De bij wet vereiste 'hoogdringendheid'

In de mate dat de partijen niet betwisten dat eiser werd overgeplaatst van het penitentiair complex te Brugge (P.C. te Brugge) naar de penitentiaire inrichting van Tilburg (P.I. van Tilburg) op 4 februari 2010, de dagvaarding van eiser werd betekend aan verwerende partij op 5 februari 2010, met inleiding van de zaak op 10 februari daaropvolgend en behandeling van de zaak op 3 maart 2010, is voldaan aan de bij wet vereiste (en door eiser gemotiveerde) hoogdringendheid overeenkomstig artikel 584 Ger. W.

Eiser vroeg aan de Voorzitter van deze rechtbank (bij eenzijdig verzoekschrift d.d. 4 februari 2010) de toekenning van rechtsbijstand 'teneinde een procedure in kort geding te voeren, waarvoor verlof tot verkorting termijn dagvaarding tegen de datum van verschijning op 5 februari 2010 zal worden gevraagd aan de Voorzitter'. Dit verzoek werd aan eiser toegestaan op 4 februari 2010 (bij toepassing van art. 673 Ger.W.). Een verzoek tot verkorting van de (dagvaardings)termijn werd niet geformuleerd.

De wijze waarop eiser zijn vordering heeft benaarstigd en de wijze van instaatstelling van de zaak door de partijen, heeft de bij wet vereiste van hoogdringendheid, zowel op het tijdstip van het inleiden van de zaak op 10 februari 2010, als op het tijdstip van de behandeling (en de sluiting van de debatten) van de zaak op 3 maart 2010, bevestigd.

Artikel 584 Ger.W. noch artikel 1039 Ger.W. worden geschonden.

Onze 'rechtsmacht'

Verwerende partij houdt voor dat op basis van het grondwettelijke principe van de scheiding van de machten de rechterlijke macht zich niet in de plaats mag stellen van een andere macht, zoals de uitvoerende macht.

Volgens verwerende partij mag en kan de rechter geen beslissing nemen die niet tot de hem door de grondwet toevertrouwde machten behoort.

In alle omstandigheden dient de rechter evenwel - volgens verwerende partij - de grenzen van de scheiding der machten nauwgezet te respecteren en zich onder meer te onthouden van elke beslissing die zou neerkomen op een indeplaatsstelling van de uitvoerende macht in haar discretionaire bevoegdheden of op een beoordeling van de opportuniteit van een bepaald handelen dan wel nalaten in hoofde van de uitvoerende macht.

De rechtsmacht van de rechter, alsook de bevoegdheid van de rechter in kort geding, houdt op wanneer zijn optreden onverenigbaar is met de scheiding der machten.

Overeenkomstig artikel 40, tweede lid van de Grondwet worden de straffen, eens uitgesproken door de hoven en rechtbanken, ten uitvoer gelegd door de uitvoerende macht.

Bij toepassing van artikel 30bis Sw. ondergaan de tot een vrijheidsstraf veroordeelde personen hun straf in de inrichtingen door de Koning aangewezen.

Overeenkomstig artikel 3 van het K.B. houdende het algemeen reglement van de strafinrichtingen d.d. 21 mei 1965 beslist de Minister over de opening van penitentiaire inrichtingen en over welke gedetineerden er worden in onder gebracht.

In de mate dat:

- de vordering van eiser er ondermeer toe strekt "dat Wij zeggen voor recht dat hij niet naar Nederland mag worden overgebracht in afwachting van een op tegenspraak te voeren administratieve procedure" en hij tevens de veroordeling van verwerende partij vordert "om hem per kerende terug te brengen naar het penitentiair complex te Brugge", heeft de vordering van eiser de erkenning of het herstel van een recht tot werkelijk voorwerp. Eiser overweegt daarbij ondermeer: "gelet op het feit dat eiser door betreffende eenzijdige

maatregel van de minister van Justitie in zijn meest fundamentele grondrechten wordt geschonden”;

- volgens artikel 4 van de Basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van gedetineerden (hierna verder als 'Basiswet' vermeld) een vrijheidsstraf wordt ten uitvoer gelegd door 'de insluiting van een persoon in een gevangenis'.
- Volgens artikel 9, § 1 van de Basiswet bestaat het strafkarakter van de vrijheidsstraf uitsluitend in het geheel of gedeeltelijk verlies van de vrijheid van komen en gaan en de daarmee onlosmakelijk verbonden vrijheidsbeperkingen.
- tegen de plaatsing en of overplaatsing van gedetineerden (in de toekomst) via een geëigende procedure zal kunnen geageerd worden (zoals verder bepaald in art. 18 samen gelezen met artikel 163 – 166 van de Basiswet, maar nog niet in werking getreden);
- art. 4.1 van het Verdrag voorziet in de toepassing van Belgisch recht 'op *het recht* van gedetineerden om de overplaatsing naar de 'zendstaat' (het Koninkrijk België) te vragen';

houdt de plaatsing en/of overplaatsing van gedetineerden een beoordeling van rechten in.

Door de plaatsing en/of overplaatsing van gedetineerden, bij de insluiting van de veroordeelde en/of in functie van het strafkarakter van de vrijheidsstraf, kan de feitelijke toestand van een gedetineerde – of zijn vrijheidsbeperkingen – onevenredig worden aangetast of verhinderd, op een wijze die zijn ('begrensde') rechten (nog) (kunnen) worden belemmerd.

De beoordeling of de toetsing van de feitelijke toestand van eiser, van zijn specifieke situatie en/of van zijn vermeende schending van rechten, aan het wetgevend, verordenend en of normerend kader, is te onderscheiden van:

- de beslissing tot de al of niet tenuitvoerlegging van de straffen eens uitgesproken door de hoven en rechtbanken, door de uitvoerende macht;
- de aanwijzing door de Koning van welke (categorieën van) veroordeelden hun straf in welke (soort, type, bestemming) inrichtingen ondergaan;
- de beslissing van de bevoegde Minister over welke (groepen van) gedetineerden in welke (types van) penitentiaire inrichtingen worden ondergebracht.

Dat de beoordeling of toetsing van de feitelijke toestand van eiser, van zijn specifieke situatie en of van zijn vermeende schending van rechten er toe kan leiden dat eiser in één strafinrichting - en niet in een andere strafinrichting (buiten de landsgrenzen) - dient te verblijven, is *het gevolg* van een afweging van de belangen of rechten van de gedetineerde, in functie van de ten aanzien van zijn persoon genomen beslissing in welke penitentiaire inrichting hij wordt ondergebracht.

Daartoe wordt niet (rechtstreeks) meegewerkt aan de uitvoering van arresten of vonnissen van de strafrechter, maar wordt enkel het herstel van een vermeend geschaad recht getoetst aan de gevolgen van de beslissing van de verwerende partij ten aanzien van eiser.

De rechterlijke beoordeling van een vermeende aantasting van rechten van een gedetineerde creëert of verleent in zijn hoofde geen (subjectief) recht om de plaats van de uitvoering van zijn straf of detentie te kiezen, maar toetst uitsluitend of en in welke mate, bij de door eiser nagestreefde erkenning of het herstel van zijn rechten, de zorgvuldigheid (op basis van objectieve en of wettelijke criteria, het weloverwogen en of voorbereid karakter ervan) waarmee het bestuur bij het uitvaardigen van een beslissing ten overstaan van eiser heeft gehandeld of diende te handelen.

De rechter in kort geding kan op grond van een voorlopige en marginale beoordeling van de zorgvuldigheid waarmede het bestuur moet handelen, bepaalde daden opleggen of verbieden, maar hij kan dit enkel doen wanneer hij in redelijkheid tot de conclusie komt dat het bestuur niet heeft gehandeld binnen de grenzen waarin het moet optreden, of desgevallend, kan optreden :

(Zie : Cass. 4 maart 2004, C.03.0346.N en C.03.0449.N, A.C. 2004, nr. 124 met noot O.M.; Cass. 3 januari 2008, C.06.0322.N, *onuitg.*, te raadplegen op www.cass.be; *vergelijk*: arrest Raad van State, afdeling administratie, gewezen in algemene vergadering, nr. 116.899 van 11 maart 2003, inzake A. 90.905/g-63, in de zaak D.S. tegen de Belgische Staat, *onuitg.*, te raadplegen op www.conseil.d'état.be).

De te beoordelen individuele gevolgen van de beslissing van de verwerende partij voor eiser worden getoetst aan de wettelijke criteria en aan de door de uitvoerende macht uitgevaardigde regels (zonder afbreuk te doen aan het normerend karakter, in functie van het nagestreefde algemeen belang).

Verwerende partij houdt verder voor dat "zelfs indien de rechtbank de mening zou zijn toegedaan dat de overplaatsing van eiser naar Tilburg niet kan worden gezien als de uitvoering door verwerende partij – ex. artikel 40 Grondwet en artikel 30 Sw. – van de door de justitiële rechter opgelegde gevangenisstraf, dan nog dient te worden benadrukt dat de rechtbank in casu geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering m.b.t. de overplaatsing van eiser naar de P.I. van Tilburg, daar deze beslissing een loutere maatregel van *inwendige orde* betreft".

Het (rechts)karakter of de aard van de beslissing (of de maatregel) van verwerende partij is eerder of overwegend van belang om na te gaan of en in welke mate deze beslissing dient gemotiveerd te worden en of verwerende partij daarbij als een administratieve overheid optreedt. Dit heeft ook belang of en in welke mate tegen de beslissing een administratiefrechtelijke procedure ('verhaal') kan of dient ingesteld te worden.

In de mate dat de partijen in casu niet betwisten dat verwerende partij op 3 februari 2010 een beslissing tot overplaatsing van eiser naar de penitentiaire inrichting te Tilburg heeft genomen (zie stuk 2c van eiser), is de beoordeling van het (rechts)karakter of de aard van deze beslissing van verwerende partij geheel ondergeschikt aan Onze uitsluitende beoordeling van *de gevolgen* van deze beslissing ten aanzien van de persoon van eiser (of zijn ruimere familiale context; zie stuk 11 van de verwerende partij), van de beperking van zijn rechten (inzoverre 'onlosmakelijk verbonden aan zijn vrijheidsbeneming') en van de voorkoming van 'vermijdbare detentieschade' (art. 6 § 1 en § 2 van de Basiswet).

De beoordeling van de feitelijke toestand van eiser, van zijn specifieke situatie en of van zijn vermeende schending van rechten, vergt ondermeer de toetsing van de beslissing van verwerende partij van 3 februari 2010 aan:

- de wet van 30 december 2009 houdende de instemming met het Verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden over de terbeschikkingstelling van een penitentiaire inrichting in Nederland ten behoeve van de tenuitvoerlegging van bij Belgische veroordelingen opgelegde vrijheidsstraffen, gedaan te Tilburg (Nederland) op 31 oktober 2009 (B.S. 1 februari 2010);
- de samenwerkingsovereenkomst tussen de aangewezen autoriteiten op grond van artikel 3.3. van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België over de terbeschikkingstelling van een penitentiaire inrichting in Nederland ten behoeve van de tenuitvoerlegging van bij Belgische veroordelingen opgelegde vrijheidsstraffen (van 31 oktober 2009);
- de door de verwerende partij daarbij uitgevaardigde regels en of richtlijnen, ondermeer door 'een nota' (maar die door de verwerende partij als niet bindende en/of als informele criteria worden beschouwd).

Artikel 40 van de Grondwet noch artikel 30bis Sw. worden geschonden.

Binnen deze 'grenzen' behoort de door eiser ingestelde vordering tot Onze 'rechtsmacht'.

De exceptie van de verwerende partij is ongegrond.

De grond van de zaak

De vermeende schending van artikel 7, onderdeel d) van het Verdrag, van artikel 17, lid 1 van het Verdrag en/of van de regels inzake internationale strafrechtelijke samenwerking (in het bijzonder deze m.b.t. de uitlevering)

Eiser houdt vooreerst voor dat hij "als gevolg van zijn overplaatsing naar de PI van Tilburg het risico loopt ook de eerder door hem in Nederland opgelopen gevangenisstraf aldaar te moeten uitzitten".

Artikel 7, onderdeel d) van het Verdrag laat de plaatsing van gedetineerden die in Nederland niet gesignaleerd staan voor strafrechtelijke doeleinden (in Tilburg) toe.

In de mate dat artikel 7 van het Verdrag betrekking heeft op 'contra-indicaties' voor de ontvangststaat (het Koninkrijk der Nederlanden) is enkel deze laatste gerechtigd om eiser te weigeren en 'als veroordeelde te ontvangen'. Eiser lijkt geen (rechtstreekse) rechten te (kunnen) ontleen uit voormeld Verdrag (tussen nationale staten).

Een vermeende miskennis van artikel 7, onderdeel d) van het Verdrag is een tegen-aanwijzing en sluit eiser niet (noodzakelijk) uit van een overplaatsing naar Tilburg.

Volgens verwerende partij werden voorafgaandelijk aan de plaatsing van eiser alle relevante gegevens verzameld, met inbegrip van de gegevens over het eventueel 'gesignaleerd (of: geseind) staan' van eiser in Nederland. De Belgische administratie beschikte over geen bewijs van een veroordeling van eiser in Nederland.

Ook de Nederlandse bevoegde autoriteiten (het KPLD - Korps Landelijke Politie Diensten en de BBDD - Buro Bevolking, Detentieplanning en Dienstverlening) bevestigden aan verwerende partij dat eiser niet gesignaleerd stond in Nederland en dat er geen enkel bezwaar bestond tegen zijn overplaatsing in het licht van artikel 7 van het Verdrag (zie o.m. stukken 10 van verwerende partij, ofwel het emailverkeer tussen de onderscheiden bevoegde autoriteiten of administraties van 4 februari 2010 tussen 15.12 uur tot en met 17.52 uur, i.f.v. de gegevensoverdracht zoals bepaald in art. 7.2 van het Verdrag).

Eiser brengt zelf geen verdere gegevens of elementen bij ter staving van zijn beweerde opgelopen gevangenisstraf, noch in de feiten (elke omschrijving van welke feiten, de aard van de veroordeling, de rechtbank of de periode,... ontbreken), noch via de voorlegging van stukken.

Waar de procedure van eiser werd ingeleid op 10 februari 2010 en de debatten werden gesloten op 3 maart 2010 mag ook aangenomen worden dat eiser, zo hij blijft beweren 'dat hij definitief veroordeeld zou zijn in Nederland', minstens in deze tussenperiode, in alle omstandigheden, over voldoende tijd beschikte om een afschrift te bekomen van een (zo bewezen) definitieve rechterlijke veroordeling.

Een Nederlandse rechterlijke beslissing heeft ongetwijfeld een openbaar karakter, wat de raadsman van eiser toeliet om deze beslissing, desgevallend door beroep te doen op een Nederlandse correspondent, in de debatten te brengen.

Eiser houdt tevens voor dat 'door de maatregel van overplaatsing naar de P.I. van Tilburg de geldende uitleveringsverdragen tussen België en Nederland zouden worden geschonden'.

Wij stellen vast dat voor de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen (wat verband houdt met de rechtspositie van de gedetineerde) in de in het Koninkrijk der Nederlanden ter beschikking gestelde gevangenis aan het Koninkrijk België uitsluitend het Belgisch recht van toepassing is (art. 4.1 en art. 4.2 van het Verdrag).

Daarnaast gelden de regels inzake internationale strafrechtelijke samenwerking.

In het bijzonder wordt in artikel 17, lid 1 van het Verdrag bepaald: "In het geval dat een gedetineerde die zich in de penitentiaire inrichting bevindt door de bevoegde autoriteiten van de ontvangststaat wordt gezocht voor enig buiten de penitentiaire inrichting gepleegd strafbaar feit, zijn de tussen de ontvangststaat en de zendstaat geldende verdragen en regelingen inzake internationale strafrechtelijke samenwerking van toepassing" (o.m.: het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden van 27 juni 1962, het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957).

In het geval van een strafrechtelijk optreden op verzoek van derde staten of internationale tribunalen worden deze verzoeken 'doorgeleid' naar de bevoegde autoriteiten in België (art. 18 van het Verdrag).

In alle omstandigheden is de overplaatsing van eiser naar de P.I. van Tilburg geen 'uitzetting', in de zin van artikel 3 van het vierde Protocol bij het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. De gedetineerden, zo ook eiser (die trouwens de Belgische nationaliteit heeft), dienen voor het einde van hun straf weer naar België te worden getransfereerd.

Artikel 7, onderdeel d) van het Verdrag, noch artikel 17, lid 1 van het Verdrag, noch de regels inzake internationale strafrechtelijke samenwerking (in het bijzonder deze over de uitlevering) worden ten aanzien van eiser geschonden.

De vermeende schending van artikel 6 juncto artikel 13 E.V.R.M.

Eiser houdt voor dat zijn rechten van verdediging op ernstige wijze zouden zijn geschonden, aangezien hij bij de beslissing in verband met zijn overplaatsing naar de PI van Tilburg niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zijn standpunt en zijn verdediging voor te leggen aan verweerder, hij omtrent het nemen van deze maatregel geen overleg kon plegen met zijn raadsman en hij tegen deze beslissing geen hoger beroep kon aantekenen.

Eiser beroept zich op een schending van artikel 6 (recht op een eerlijk proces) en van artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (en bij uitbreiding: van art. 3 en van art. 8 E.V.R.M.)

Artikel 6 E.V.R.M. is van toepassing bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van een tegen een persoon ingestelde strafvervolging.

De beslissing tot overplaatsing van eiser door de verwerende partij kan (op zich) niet door Ons getoetst worden aan art. 6 E.V.R.M. (zie hoger) op gevaar af artikel 40 van de Grondwet te miskennen.

In de mate dat de beslissing tot overplaatsing van eiser door de verwerende partij door zijn nagestreefd (eerder) duurzaam karakter (en verdere gevolgen), de burgerlijke rechten van eiser ernstig kan wijzigen – en vaststellen – zijn Wij bevoegd deze beslissing te toetsen aan art. 6 E.V.R.M. (Vz. rechtbank van eerste aanleg Brugge dd. 24 augustus 2009, inzake rolnummer 09/ 349/C, H. tegen de Belgische Staat, *onuitg.*).

Dat een door verwerende partij uitgevaardigde beslissing ten aanzien van eiser “zekere ongemakken of onaangenaamheden kan meebrengen” en of “dat de scheiding en afstand van zijn familie onvermijdbare gevolgen van zijn detentie zijn” (zie o.m.: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zaak Selmani t. Zwitserland, arrest nr. 70258/ 01 (beslissing van ontvankelijkheid) van 28 juni 2001, te raadplegen op www.echr.coe.int., nummer 4), houdt geen concrete schending in na een individuele beoordeling en of afweging van de belangen van eiser, van art. 6 E.V.R.M., samen gelezen met art. 8 en art. 3 E.V.R.M..

Vooreerst maakt eiser niet aannemelijk of en door wie hij (al of niet op frequente wijze) wordt bezocht en of hij (of deze derden) kan (of kunnen) worden geschaad, in de mate dat in het P.I. in Tilburg, op dezelfde wijze, zoals voorzien is voor de gedetineerden in Belgische gevangnissen, een bezoekenregeling voor familieleden en of voor derden geldt.

De loutere beweringen van eiser dat hij 'geen bezoek meer zou kunnen krijgen van zijn familie, vrienden en raadsman in België', worden, zelfs met aanneming van (en abstractie makende van) zijn geboorteplaats, zijn statuut (alleenstaande, ongehuwd, zonder kinderen), zijn leeftijd, zijn domicilie, zijn eerdere strafonderbreking (gedurende 39 dagen) en het traject en verdere verloop van zijn detentie, niet bewezen.

Eiser maakt niet aannemelijk dat de overplaatsing een onevenredige last of onkosten of (meer)uitgaven voor zijn familie of derden (waarmee hij contacten mag onderhouden) kan opleveren.

Ook een te vermoeden 'familiale context' van eiser (geboren in Knokke-Heist) met de plaats van zijn strafuitvoering is, vanuit geografisch oogpunt, niet onvermijdbaar, onoverbrugbaar, onredelijk, of onevenredig hinderlijk.

De algemene leefomstandigheden van gedetineerden kunnen onder bepaalde omstandigheden een 'onmenselijke of vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 E.V.R.M. uitmaken (zie ondermeer Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zaak Van der Ven t. Nederland, nr. 50901/99; zaak Lorse t. Nederland, van 4 februari 2003, nr. 52750/99; zaak Kudla t. Polen, nr. 30210/96 van 26 oktober 2000; zaak Jankov t. Bulgarije van 11 december 2003; zaak Frérot t. Frankrijk, van 12 september 2007, nr. 70204/01).

De preambule van het Verdrag (en de wetten tot instemming van dit Verdrag) verwijzen naar een humane strafuitvoering, als essentieel onderdeel van een rechtsstelsel, wat een voorafgaande toetsing door de verdragsluitende partijen van een al of niet 'onmenselijke of vernederende behandeling' doet vermoeden of veronderstelt.

De overplaatsing van een gedetineerde naar een inrichting, waar op een gelijkwaardige wijze de rechten van de gedetineerden, hun interne en externe (rechts)positie worden gevrijwaard, op dezelfde wijze zoals eiser tot en met 3 februari 2010 zijn strafuitvoering onderging, zonder aannemelijke concrete of bewezen verschillen, schendt in concreto het recht op privéleven van eiser, zijn (eigen) menselijke waardigheid en of zijn vrijheden of rechten niet.

De nieuw aan eiser 'opgedrongen' leefomstandigheden, in een andere gevangenis – die qua 'classificatie' geheel of overwegend lijken overeen te stemmen met de plaats waar hij tot en met 3 februari 2010 zijn detentie onderging (zie hoger: bij de feiten) -, zijn ook niet onmenselijk of vernederend, in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 13 E.V.R.M. kan ingeroepen worden 'zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie'. Dit bevestigt ondermeer Onze bevoegdheid tot beoordeling van de zorgvuldigheid van een bestuur, bij het uitvaardigen van een (individuele) beslissing (of maatregel) (zie hiervoor).

In de mate dat eiser, na mededeling van de beslissing door de directeur van het P.C. te Brugge op 3 februari 2010, op 5 februari 2010 overging tot betekening van zijn dagvaarding aan verwerende partij, met inleiding van de zaak op 10 februari 2010 en behandeling van de zaak op 3 maart 2010, is aan eiser het recht op een daadwerkelijke rechtshulp - op de meest uitgebreide wijze - verstrekt.

Daarbij vroeg eiser aan de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge (bij eenzijdig verzoekschrift d.d. 4 februari 2010) de toekenning van rechtsbijstand 'teneinde een procedure in kort geding te voeren' en werd dit verzoek toegestaan op 4 februari 2010.

Dat eiser geen 'fysische contacten' zou kunnen onderhouden met zijn raadsman en of hij (daarbij) 'niet telefonisch in contact kan treden met zijn raadsman', schendt zijn rechten van verdediging, in de zin van artikel 6 E.V.R.M., zo samen gelezen met artikel 13 E.V.R.M., niet. Ook had de raadsman van eiser tot en met 3 februari 2010 geen mogelijkheid om rechtstreeks (telefonisch) in contact te treden met eiser.

Dit actueel (contact-)recht tussen eiser en derden en/of tussen eiser en zijn raadsman wordt noch functioneel noch materieel onmogelijk gemaakt en of verhinderd (zie o.m. art. 13.2, art. 15 (in het bijzonder art. 15.2 en art. 15.4) en art. 16 van de Samenwerkingsovereenkomst tussen de aangewezen autoriteiten op grond van artikel 3.3. van het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België over de terbeschikkingstelling van een penitentiaire inrichting in Nederland ten behoeve van de tenuitvoerlegging van bij Belgische veroordelingen opgelegde vrijheidsstraffen van 31 oktober 2009).

Eiser toont niet aan dat op de (nieuwe) plaats van zijn detentie hij in de absolute onmogelijkheid verkeert om aanspraak te maken op een gelijkwaardige rechtshulp en of deze rechtshulp niet op dezelfde wijze wordt georganiseerd (wat o.m. zou strijdig zijn met artikel 5.4 van de (EEG) richtlijn 2003/8/EG van 27 januari 2003 tot verbetering van de toegang tot de rechter bij grensoverschrijdende geschillen, door middel van gemeenschappelijke minimumvoorschriften betreffende rechtsbijstand bij die geschillen).

Eiser kan op de (nieuwe) plaats van zijn detentie ongetwijfeld een raadsman contacteren, die op zijn beurt met de huidige raadsman van eiser kan corresponderen.

Een vermeende miskenning van (grond)rechten (of verdragsrechtelijk beschermde rechten) wordt niet bewezen, noch aannemelijk gemaakt door eiser.

Artikel 6, noch artikel 8, noch artikel 13, noch artikel 3 E.V.R.M. worden in concreto ten overstaan van eiser geschonden. Deze vermeende schendingen worden alleszins door eiser niet bewezen.

Besluit

De door verwerende partij genomen beslissing (of maatregel) ten aanzien van eiser is prima facie ('op het eerste gezicht') rechtmatig in functie van de feitelijke toestand van eiser. Zijn vermeende rechten worden door de beslissing (of maatregel) van verwerende partij niet miskend.

De vordering van eiser is ongegrond.

De andere en of bijkomende vorderingen van eiser

De bijkomende vorderingen van eiser vergen geen nadere of specifieke beoordeling, vermits deze een bijkomstig en/of een louter ondergeschikt voorwerp hebben.

De gerechtskosten

Eiser wordt veroordeeld tot de gerechtskosten.

Verwerende partij betwist ook niet dat aan eiser de kosteloze juridische tweedelijksbijstand werd toegekend (zie stuk 1 b van eiser).

Bij toepassing van artikel 1022, al. 4 Ger.W. is de (verdere) herleiding van het (minimum)bedrag van de rechtsplegingsvergoeding ten aanzien van eiser passend. Verwerende partij lijkt zich niet te verzetten tegen deze herleiding, in functie van deze 'bijzondere' hoedanigheid van eiser.

Er kan aangenomen worden dat eiser, waarvan niet ontkend wordt dat hij geruime tijd opgesloten is en ook voordien gedurende (langere) onafgebroken periodes in een rijksgevangenis werd opgesloten, over geen of een weinig inkomsten, minstens over onvoldoende inkomsten, beschikt.

Deze precaire financiële toestand van eiser primeert op de prestaties van de raadslieden van de verwerende partij.

De toekenning van een rechtsplegingsvergoeding, onder de bij het uitvoeringsbesluit voorziene (minimum)rechtsplegingsvergoeding, voor een niet in geld waardeerbare vordering, is in casu aangewezen.

Ook heeft eiser zich in essentie "verweerd" tegen een aan hem 'opgelegde' beslissing of maatregel van de verwerende partij.

Eiser wordt veroordeeld tot een rechtsplegingsvergoeding begroot in hoofde van de verwerende partij op een bedrag van 1,00 (één) euro.

OM DEZE REDENEN

Wij, _____ rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge, waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis en ondervoorzitters, zitting houdend in kort geding, bijgestaan door _____ griffier.

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak;

Verklaren de vordering van eiser ontvankelijk, doch wijzen deze af als ongegrond;

Veroordelen eiser tot de kosten van het geding, als volgt:

-niet te begroten in zijn hoofde, vermits deze ten laste van hem blijven;

-begroot in hoofde van verwerende partij op 1 (één) euro als herleide (minimum)rechtsplegingsvergoeding.

Wijzen het meer- of anders gevorderde door de partijen af als ongegrond.

Onderhavige beschikking is, ingevolge artikel 1039 van het Gerechtelijk Wetboek, bij voorraad uitvoerbaar.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **kort geding** in het gerechtsgebouw te Brugge op **zeventien maart tweeduizend en tien**.

Aanwezig zijn:

_____ rechter in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge.
waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis, en ondervoorzitters
_____ griffier